

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi arvonlisäverolain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Arvonlisäverolakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että vähäisen laskun enimmäismäärä alennettaisiin 1 000 eurosta 250 euroon. Vähäisten laskujen osalta voidaan soveltaa kevennettyjä laskun sisältövaatimuksia.

Lakia muutettaisiin lisäksi siten, että EU:n ulkopuolelle sijoittautuneiden yritysten myymien sähköisten palvelujen arvonlisäverotukseen sovellettavaan erityisjärjestelmään

tehtäisiin pieni tarkistus. Verovelvollinen ei enää voisi oikaista liikaa ilmoittamaansa Suomeen tilitettävää veroa vähentämällä se kalenterivuoden seuraavilta verokausilta Suomeen suoritettavasta verosta, vaan liikaa maksettu määrä palautettaisiin hakemuksen perusteella.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan 1 päivänä tammikuuta 2006.

PERUSTELUT

1. Nykytila ja ehdotetut muutokset

1.1. Vähäisen laskun enimmäismäärä

Euroopan unionin jäsenvaltioissa sovellettavasta arvonlisäverojärjestelmästä säädetään jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste 17 päivänä toukokuuta 1977 annetussa kuudennessa neuvoston direktiivissä 77/388/ETY (jäljempänä kuudes arvonlisäverodirektiivi).

Neuvosto antoi vuonna 2001 kuudetta arvonlisäverodirektiiviä muuttaneen direktiivin, jolla on luotu puitteet jäsenvaltioiden laskutusta koskeville arvonlisäverotukseen liittyville säännöksille; neuvoston direktiivi 2001/115/EY direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta arvonlisäverotuksen laskuttamiselle asettamien vaatimusten yksinkertaistamiseksi, ajanmukaistamiseksi ja yhdenmukaistamiseksi (jäljempänä laskutusdirektiivi).

Laskutusdirektiivin tavoitteena oli laskutusta koskevien velvoitteiden yksinkertaistaminen ja ajanmukaistaminen Euroopan yhteisössä luomalla niitä varten aiempaa yhdenmukaisempi oikeudellinen kehys. Direktiivissä muun muassa luetellaan tyhjentävästi

ne tietosisällöt, jotka arvonlisäverotuksessa laskuilta vaaditaan. Laskuissa mainittavien tietojen yhdenmukaistaminen on katsottu tarpeelliseksi sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan turvaamiseksi talouden kansainvälistymisen ja sähköisen kaupankäynnin kehittymisen vuoksi.

Kaikkien jäsenvaltioiden elinkeinonharjoittajien on noudatettava tätä luetteloa. Jäsenvaltiot eivät voi arvonlisäverotusta varten vaatia muita laskumerkintöjä. Pakollisten laskumerkintöjen luettelo koskee tilanteita, joissa elinkeinonharjoittajalla on arvonlisäverolainsäädännön mukaan velvollisuus antaa lasku. Direktiivin mukainen laskunantovelvollisuus koskee vain toisille elinkeinonharjoittajille ja oikeushenkilöille tapahtuvia myyntejä. Silloin, kun asianomainen jäsenvaltio on arvonlisäverolainsäädännössään asettanut myyjälle kuluttajillekin tapahtuvan myynnin osalta laskunantovelvollisuuden, jäsenvaltio voi näiden laskujen osalta asettaa vähemmän vaatimuksia kuin direktiivissä on säädetty, mutta ei enemmän.

Direktiiviin sisältyvä luettelo koostuu kymmenestä yleisestä merkinnästä. Lisäksi luettelossa on eräitä erityistilanteita koskevia merkintävaatimuksia. Luetteloa laadittaessa on pyritty sovittamaan yhteen yhdenmukaistamistarkoitus, veroviranomaisen valvonta-

tarpeet sekä elinkeinonharjoittajien tarpeet. Pakollisina tietoina oli tarkoitus vaatia vain tietoja, jotka ovat tarpeen toisaalta ostajan kannalta, jotta tämä kykenisi tekemään vähennyksen oikean suuruisena ja oikeaan ajankohtaan sekä mahdollisesti suorittamaan ostosta veron, ja toisaalta verohallinnon kannalta veron suorittamisen tai vähentämisen oikea-aikaisuuden ja -määräisyyden valvon-
nassa.

Direktiivin 22 artiklan 9 kohdan d alakohdan mukaan jäsenvaltiot voivat kuitenkin, edellyttäen että komission arvonlisäverokomiteaa kuullaan ja mahdollisesti vahvistamisensa edellytysten mukaisesti säätää, että niiden alueella suoritettuja tavaratoimituksia tai palveluja koskevien laskujen ei tarvitse täyttää tiettyjä laskun tietosisältövaatimuksia. Tämä poikkeusmahdollisuus koskee määrältään vähäisiä laskuja sekä tilanteita, joissa asianomaisen toimialan kauppa- tai hallintotapojen tai laskujen lähettämistä koskevien teknisten olosuhteiden vuoksi kaikkia velvoitteita on hankala noudattaa.

Näissä laskuissa on kuitenkin aina ilmoitettava seuraavat tiedot:

- laskun toimittamispäivämäärä;
- verovelvollisen tunnistetiedot;
- toimitettujen tavaroiden tai suoritettujen palvelujen tunnistetiedot;
- maksettava veron määrä tai tiedot, joiden perusteella se voidaan laskea.

Laskutusdirektiivi pantiin Suomessa täytäntöön 1 päivänä tammikuuta 2004 voimaan tulleella arvonlisäverolain muuttamisesta annetulla lailla (325/2003). Direktiivin mukaiset laskun tietosisältövaatimukset sisällytettiin arvonlisäverolain 209 b §:n 2 momenttiin. Ne koskevat vain niitä laskuja, jotka myyjä arvonlisäverolain 209 a §:n mukaan on velvollinen antamaan. Pakollisia laskumerkintävaatimuksia sovelletaan siten elinkeinonharjoittajien verollisiin ja palautukseen oikeuttaviin myynteihin toisille elinkeinonharjoittajille tai oikeushenkilöille sekä tietyissä erityistilanteissa.

Lain 209 c §:ään otettiin direktiivin mahdollistama säännös kevennetyistä laskumerkintävaatimuksista erityistilanteissa. Suomi konsultoi asiassa direktiivissä asetetun edellytyksen mukaisesti arvonlisäverokomiteaa (arvonlisäverokomitean 69. kokous

4.6.2003). Lainmuutosta koskevan hallituksen esityksen (HE 266/2002 vp) perustelujen mukaan direktiiviin sisältyvää mahdollisuutta olla vaatimatta kaikkia tietoja vähäisiltä laskuilta ja tietyiltä muilta laskuilta olisi perusteltua käyttää hyväksi mahdollisimman laajasti. Pykälän 1 momentin 1 kohta koskee loppusummaltaan vähäisiä laskuja ja 2—4 kohta tietyillä toimialoilla tai tietyissä teknisissä olosuhteissa annettavia laskuja.

Kevennetyt vaatimukset koskevat pykälän 1 momentin 1 kohdan mukaan loppusummaltaan enintään 1 000 euron suuruisia laskuja. Hallitus esityksen mukaan vähäisen laskun enimmäisrajaksi ehdotettiin 200 euroa, mutta eduskunta nosti rajan 1 000 euroon.

Vähittäiskauppiaiden ja muuta siihen rinnastuvaa lähes yksinomaan yksityishenkilöille tapahtuvaa myyntitoimintaa harjoittavien asiakkaina saattaa satunnaisesti olla myös elinkeinonharjoittajia tai muita oikeushenkilöitä kuin elinkeinonharjoittajia. Tällaisissa poikkeustilanteissa tapahtuvan laskutuksen helpottamiseksi nämä laskut saadaan 2 kohdan mukaan laatia kevennetyjen vaatimusten mukaisiksi. Kevennetyt vaatimukset koskevat 3 kohdan nojalla tarjoilupalveluja tai henkilökuljetuksia silloinkin, kun myynti ei luonteeltaan suuntaudu lähes yksinomaan yksityishenkilöille. Säännös ei kuitenkaan koske edelleen myytäviksi tarkoitettuja tarjoilutai kuljetuspalveluja. Lisäksi kevennetyjä laskumerkintöjä voidaan 4 kohdan mukaan käyttää pysäköintimittareiden ja muiden vastaavien laitteiden tulostamisessa tositteissa.

Kevennetyssä laskussa on 3 momentin mukaan oltava 209 b §:n 2 momentin 1—10 kohdassa säädettyjen yleisten tietojen sijasta laskun antamispäivä, myyjän nimi sekä arvonlisäverotunniste, myytyjen tavaroiden määrä ja luonne tai palvelujen luonne sekä suoritettavan veron määrä verokannoittain taikka veron peruste verokannoittain. Nämä ovat direktiivin edellyttämät minim tiedot näiltä laskuilta.

Kevennetyt vaatimukset eivät pykälän 2 momentin mukaan koske ensinnäkään Suomesta toiseen jäsenvaltioon kuljetettavien tavaroiden Suomessa tapahtuvia yhteisö- tai kaukomyyntejä. Ne eivät myöskään sovellu toisesta jäsenvaltiosta Suomeen kuljetettavien tavaroiden Suomessa tapahtuviin kauko-

myynteihin tai myynteihin asennettuina, eivätkä yhteisöhankeajan suorittamiin, lain 72 g §:n 3 kohdassa tarkoitettuihin edelleenmyynteihin.

Arvonlisäverolakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että vähäisen laskun enimmäismäärä laskettaisiin 1 000 eurosta 250 euroon. Nykyistä 1 000 euron enimmäismäärää ei voida pitää direktiivin mukaisena. Huomatava osa laskuista on alle 1 000 euron suuruisia. Kevennetyt laskun tietosisältövaatimukset on tarkoitettu poikkeukselliseksi menettelyksi, ja puheena olevaa direktiivisäännöstä tulee tulkita suppeasti. Myöskään valvonnallisista syistä näin korkea enimmäismäärä ei ole perusteltavissa ottaen muun muassa huomioon, ettei kevennetyissä vaatimuksissa edellytetä ostajan nimen merkitsemistä laskuun. Lasku on ostajan vähennysoikeuden todiste, joten pääsääntöisesti tulisi edellyttää ostajan nimen merkitsemistä laskuihin.

Komissio on käynnistänyt Suomea kohtaan virallisen valvontamenettelyn 18 päivänä lokakuuta 2004 antamallaan virallisella huomautuksella (2004/2165). Komissio katsoo, että arvonlisäverolain vähäisen laskun maksimiarvo 1 000 euroa on kuudennen arvonlisäverodirektiivin vastainen. Komission kannan mukaan korkein direktiivin mukainen vähäisen laskun enimmäismäärä on 250 euroa. Muissa jäsenvaltioissa sovellettavat arvot vaihtelevat 100 eurosta 250 euroon.

Suomi on 8 päivänä joulukuuta 2004 komissiolle antamassaan vastauksessa (HEL1020-52) todennut valtioneuvoston valmistelevan säännösmuutosehdotuksen, jolla vähäisen laskun enimmäismäärää ehdotetaan laskettavaksi 1 000 eurosta. Komissio on 25 helmikuuta 2005 päivätyllä kirjeellään tiedustellut Suomen valmistelevan muutoksen sisältöä ja hyväksymisaikataulua (EU/2005/0297).

1.2. Sähköisten palvelujen erityisjärjestelmän muutos

Vuoden 2003 heinäkuun alussa tuli voimaan arvonlisäverolain muuttamisesta annettu laki (971/2002), jolla otettiin sähköisten palvelujen osalta käyttöön erityisjärjestelmä. Järjestelmässä EU:n ulkopuolelle sijoittautunut myyjä voi hoitaa verotukseen liittyvät il-

moitus- ja maksuvelvoitteensa kaikkiin jäsenvaltioihin yhden valitsemansa jäsenvaltion verohallinnon kautta. Järjestelmä koskee tällaisen myyjän EU-jäsenvaltioiden kuluttajille myymiä sähköisiä palveluja. Palvelujen verotusoikeus on sillä jäsenvaltiolla, johon kuluttaja-asiakas on sijoittautunut tai jossa hänellä on kotipaikka. Se jäsenvaltio, jonka verovelvollinen on valinnut tunnistamisvaltiokseen, välittää verovelvollisen veroilmoitukset ja maksetut verot verotus- eli kulusjäsenvaltioille.

Lainmuutos perustui kuudennen arvonlisäverodirektiivin muutosdirektiiviin (neuvoston direktiivi 2002/38/EY direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta ja väliaikaisesta muuttamisesta radio- ja televisiolähetyspalveluihin ja tiettyihin sähköisesti suoritettaviin palveluihin sovellettavien arvonlisäverojärjestelyjen osalta). Vaikka direktiivin sähköistä kauppaa koskevat säännökset ovat voimassa väliaikaisesti 30 päivään kesäkuuta 2006 saakka, arvonlisäverolain asiaa koskevat säännökset ovat pysyviä, koska järjestelmän jatkuminen muodossa tai toisessa on vaikuttanut todennäköiseltä.

Arvonlisäverolain 133 u §:n 1 momentin mukaan, jos erityisjärjestelmää käyttävä verovelvollinen on ilmoittanut verokaudelta Suomeen tilitettävän veron liian suurena, hän saa korjata virheen vähentämällä liikaa ilmoitetun veron kalenterivuoden seuraavilta verokausilta Suomeen tilitettävästä verosta. Pykälän 2 momentin mukaan verovelvolliselle, joka ei ole tehnyt 1 momentissa tarkoitettua korjausta, maksetaan kalenterivuoden päätyttyä liikaa maksettu Suomeen tilitettävä vero hakemuksen tai muun saadun selvityksen perusteella. Säännökset koskevat myös tilanteita, joissa tunnistamisjäsenvaltio on muu jäsenvaltio kuin Suomi. Säännökset eivät koske toiseen jäsenvaltioon tilitettävää veroa.

Komission ja jäsenvaltioiden edustajista koostuva arvonlisäverokomitea on kuudennen arvonlisäverodirektiivin 29 artiklan mukaisesti vuosien 1977 ja 2003 välillä neuvonantavassa tehtävässään hyväksynyt yksimielisesti joukon ohjeellisia tulkintasuosituksia, joiden tarkoituksena on nykyisen arvonlisäverojärjestelmän moitteettoman ja yhdenmukaisemman soveltamisen edistäminen

ja vuodesta 1993 lähtien myös sisämarkkinoiden toiminnan parantaminen.

Komissio on arvioituaan yksimielisesti hyväksytyjen tulkintasuositusten pätevyyttä ja hyödyllisyyttä katsonut aiheelliseksi antaa osalle näistä tulkintasuosituksista sitova oikeudellinen muoto asetuksessa, jotta direktiivin säännösten soveltamisen oikeusvarmuutta voidaan jatkossa parantaa. Tätä koskee komission 8 päivänä lokakuuta 2004 antama ehdotus neuvoston asetukseksi yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun direktiivin 77/388/ETY täytäntöönpanotoimenpiteistä (KOM(2004) 641 lopullinen; jäljempänä täytäntöönpanoasetusehdotus).

Myös sähköisten palvelujen erityisjärjestelmästä on hyväksytty tulkintasuosituksia, jotka on sisällytetty asetusehdotukseen. Yhden tulkintasuosituksen mukaan erityisjärjestelmän mukaista sijoittautumattoman verovelvollisen verokautta tunnistamisjäsenvaltiossa pidetään itsenäisenä, päättyneenä verokautena. Sähköisen kaupan erityisjärjestelmää Suomessa täytäntöönpanossa tämän tulkintasuosituksen ei katsottu estävän arvonlisäverolain 133 u §:n 1 momentin mukaisen menettelyn omaksumista.

Asetusehdotukseen edellä mainittu tulkintasuositus on kuitenkin sisällytetty erilaisena. Asetusehdotuksen 23 artiklan 3 kohdan mukaan kun veroilmoitus on jätetty, siihen sisältyviin lukuihin voidaan tehdä myöhemmin muutoksia ainoastaan muuttamalla kyseistä ilmoitusta, mutta ei seuraavaa ilmoitusta oikaisemalla. Vastaavasti ilmoituksen perusteella maksettuihin arvonlisäveron määriin voidaan tehdä myöhemmin muutoksia ainoastaan kyseiseen ilmoitukseen viittaamalla eikä niitä voida siirtää toiseen ilmoitukseen eikä oikaista seuraavalla ilmoituksella. Asetusehdotuksen käsittelyn yhteydessä neuvoston veroasiain työryhmässä on käynyt ilmi, että muut jäsenvaltiot ovat ilmeisesti tulkinneet puheena olevaa tulkintasuositusta asetusehdotuksen mukaisesti.

Ottaan huomioon, että tulkintasuositusten ja asetusehdotuksen tarkoituksena on parantaa arvonlisäverojärjestelmän soveltamisen oikeusvarmuutta ja varmistaa järjestelmän yhdenmukaisempi soveltaminen, ehdotetaan arvonlisäverolain 133 u §:ää muutettavaksi vastaamaan asetusehdotuksen 23 artiklan

3 kohdan sisältöä. Erityisjärjestelmää käyttävä verovelvollinen ei saisi enää omaaloitteisesti oikaista liian suurena ilmoittamaansa Suomeen tilitettävää veroa pienentämällä kalenterivuoden seuraavilta verokausilta Suomeen suoritettavaa veroa, vaan liikaa suoritettu määrä palautettaisiin verovelvolliselle hakemuksen tai muun saadun selvityksen perusteella. Palautus voitaisiin maksaa jo kalenterivuoden kuluessa verokauden päätyttyä. Vero voitaisiin palauttaa viimeistään kolmantena kalenterivuotena sen kalenterivuoden päättymisestä, jolta verovelvollinen on ilmoittanut liikaa veroa, tai verovelvollisen viimeistään tuolloin tekemän vaatimuksen perusteella myöhemminkin.

Lisäksi pykälässä todettaisiin, että lain 192 ja 193 §:ää sovellettaessa oikaisu ja valitus voitaisiin tehdä jo kalenterivuoden kuluessa.

1.3. Muut muutokset

Arvonlisäverolain 2 a §:n mukaan verovelvollinen 72 g §:ssä tarkoitettua edelleenmyynnistä on ostaja, jos myyjä on tehnyt myyntitositteeseen 209 a §:n 4 momentissa tarkoitettut merkinnät. Säännös koskee niin sanottua kolmikantamyyntiä, jossa tavara myydään kaksi kertaa peräkkäin siten, että tavara kuljetetaan suoraan ensimmäiseen myyntiin liittyen ensimmäiseltä myyjältä toiselle ostajalle jäsenvaltiosta toiseen. Jotta vältetään se, että ensimmäisen ostajan tulisi rekisteröityä kuljetuksen päättymisvaltiossa verovelvolliseksi tavarantoimituksesta ja edelleenmyynnistä, toinen ostaja on tietyin edellytyksin verovelvollinen ensimmäisen ostajan myynnistä.

Samasta syystä tavarantoimituksen yhteisohjainta katsotaan kolmikantakauppatilanteessa tietyin edellytyksin verotetuksi 63 f §:ssä tarkoitettulla tavalla kuljetuksen päättymisvaltiossa. Yhtenä edellytyksenä on arvonlisäverolain 63 g §:n 5 kohdan mukaan se, että ostaja on tehnyt edelleenmyyntiä koskevaan myyntitositteeseen 209 a §:n 4 momentissa tarkoitettut tai niitä vastaavat merkinnät.

Lain 209 a §:n 4 momentissa säädettiin alunperin, että myyjän on merkittävä tositteeseen 72 g §:ssä tarkoitettua edelleenmyynnissä tavarantoimituksen hinta, veron määrä eri

verokantojen osalta, oma ja ostajan arvonlisäverotunniste sekä maininta siitä, että kysymys on kolmikantatilanteesta.

Puheena oleva 4 momentti siirtyi arvonlisäverolain muuttamisesta annetulla lailla (1457/2001) pykälän 5 momentiksi. Pykälää muutettiin laskutusdirektiivin täytäntöönpanolaililla (325/2003). Laskuilta edellytettävistä tiedoista säädetään voimassa olevassa laissa 209 b §:n 2 momentissa. Pykälän 1 momentissa säädetään siitä, millä edellytyksin lasku voidaan toimittaa sähköisesti. Pykälässä ei enää ole erityissäännöstä kolmikantatilanteen osalta, vaan niitä koskevat 2 momentissa luetellut yleiset laskumerkin-tävaatimukset.

Edellä esitetyn vuoksi lain 2 a §:ää ehdotetaan muutettavaksi siten, että ostajan verovelvollisuuden edellytyksenä olisi, että myyjän antama lasku on 209 b §:n mukainen. Lain 63 g §:n 5 kohtaa muutettaisiin vastaavasti siten, että ostajan edelleenmyyntiä koskevan laskun tulisi olla 209 b §:n tai vastaavien säännösten mukainen.

Muutosehdotukset ovat kuudennen arvonlisäverodirektiivin 21 artiklan 1 kohdan c alakohdan kolmannen luetelmakohdan (artiklassa 28 g), 28 b artiklan A kohdan 2 alakohdan kolmannen alakohdan ja 28 c artiklan E kohdan 3 alakohdan mukaisia.

Lisäksi arvonlisäverolakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että seuraavat viittausvirheet korjattaisiin. Lain 63 g §:n johdantokappaleessa viitattaisiin 63 e §:n sijasta 63 f §:ään, 72 g §:n johdantokappaleessa 63 d §:n sijasta 63 e §:ään ja 162 b §:n 2 momentissa 63 f §:n sijasta 63 g §:ään.

2. Esityksen vaikutukset

Koska ehdotetut muutokset koskevat menettelyllisiä seikkoja, ei esityksellä ole välitöntä vaikutusta verotuottoon. Vähäisen laskun enimmäismäärää koskevan ehdotuksen voidaan katsoa jossain määrin edistävän oikeamääräistä veron suorittamista ja parantavan verohallinnon edellytyksiä verovalvontaan ja periaatteessa lisää vähäisessä määrin yritysten hallinnollisia kustannuksia.

Sähköisen kaupan erityisjärjestelmää koskeva ehdotus lisää periaatteessa vähäisessä määrin verohallinnon ja EU:n ulkopuolelle sijoittautuneiden sähköisten palvelujen myyjien hallinnollista työtä.

3. Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu virkatyönä valtiovarainministeriössä. Asian valmistelussa on kuultu Verohallitusta ja keskeisiä elinkeinoelämän etujärjestöjä.

4. Voimaantulo

Jäljempänä mainituista syistä laki ehdotetaan tulevaksi voimaan 1 päivänä tammikuuta 2006.

Koska komissio on käynnistänyt Suomea vastaan rikkomismenettelyn vähäisen laskun enimmäismäärän osalta, olisi perusteltua saattaa tätä koskeva muutos voimaan mahdollisimman pian. Lain vahvistamisen ja voimaantulon välille on kuitenkin syytä jättää muutaman kuukauden pituinen sopeutumis aika.

Muun muassa sähköisen kaupan erityisjärjestelmää koskeva täytäntöönpanoasetusehdotus saattaa tulla voimaan vuoden 2006 alusta. Ottaen huomioon, että kyse on suoraan sovellettavasta oikeudesta, olisi perusteltua, että Suomen lainsäädäntö olisi asetuksen mukainen sen voimaantullessa.

Lakia sovellettaisiin silloin, kun myyty tavara on toimitettu tai palvelu on suoritettu taikka yhteisöhanke on tehty lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen. Toimitusperiaatteen mukainen säännösehdotus vastaa aikaisemmissa arvonlisäverolain muutostilanteissa sovellettua käytäntöä. Lain 133 u §:ää sovellettaisiin ensimmäisen kerran lain voimaantulopäivänä alkavalta verokaudelta suoritettavaan veroon.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

arvonlisäverolain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 30 päivänä joulukuuta 1993 annetun arvonlisäverolain (1501/1993) 2 a §, 63 g §:n johdantokappale ja 5 kohta, 72 g §:n johdantokappale, 133 u §, 162 b §:n 2 momentti ja 209 c §:n 1 momentin 1 kohta,

sellaisina kuin ne ovat, 2 a § ja 162 b §:n 2 momentti laissa 1767/1995, 63 g §:n johdantokappale ja 5 kohta laissa 935/2004, 72 g §:n johdantokappale laissa 1486/1994, 133 u § laissa 971/2002 ja 209 c §:n 1 momentin 1 kohta laissa 325/2003, seuraavasti:

2 a §

Verovelvollinen 72 g §:ssä tarkoitettua edelleenmyyntistä on ostaja, jos myyjän antama lasku on 209 b §:n mukainen.

63 g §

Tavaran yhteisöhankinta katsotaan verotettuna 63 f §:ssä tarkoitettulla tavalla tavaran kuljetuksen päättymisvaltiossa myös silloin, kun:

5) ostajan edelleenmyyntiä koskeva lasku on 209 b §:n tai vastaavien säännösten mukainen; ja

72 g §

Suomessa 63 e §:n mukaan tapahtuvasta tavaran yhteisöhankinnasta ei ole suoritettava veroa, jos:

133 u §

Jos erityisjärjestelmää käyttävä verovelvollinen on ilmoittanut verokaudelta Suomeen tilitettävän veron liian suurena, liikaa maksettu vero maksetaan hänelle hakemuksen tai muun saadun selvityksen perusteella. Vero voidaan palauttaa viimeistään kolmantena kalenterivuotena sen kalenterivuoden päät-

tymisestä, jolta verovelvollinen on ilmoittanut liikaa veroa, tai verovelvollisen viimeistään tuolloin tekemän vaatimuksen perusteella myöhemminkin.

Eritysisjärjestelmää käyttävän verovelvollisen osalta tilikautena pidetään 187, 192, 193 ja 204 §:ää sovellettaessa sitä kalenterivuotta, johon kuuluvasta verokaudesta on kysymys. Lain 192 ja 193 §:ää sovellettaessa oikaisu ja valitus voidaan tehdä jo kalenterivuoden kuluessa.

162 b §

Yhteenvetoilmoitus tulee antaa myös silloin, kun verovelvollisen tekemä tavaran yhteisöhankinta katsotaan 63 g §:n nojalla verotettuna kuljetuksen päättymisvaltiossa.

209 c §

Poiketen siitä mitä 209 b §:n 2 momentin 1—10 kohdassa säädetään, seuraavissa laskuissa tarvitsee olla vain jäljempänä 3 momentissa tarkoitettut tiedot:

1) loppusummaltaan enintään 250 euron suuruiset laskut;

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

Lakia sovelletaan, kun myyty tavara on toimitettu tai palvelu on suoritettu taikka tavaran yhteisöhankinta on tehty lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen. Lain 133 u §:ää

sovelletaan ensimmäisen kerran lain voimaantulopäivänä alkavalta verokaudelta suoritettavaan veroon.

Helsingissä 1 päivänä huhtikuuta 2005

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Ministeri *Hannes Manninen*

Laki**arvonlisäverolain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 30 päivänä joulukuuta 1993 annetun arvonlisäverolain (1501/1993) 2 a §, 63 g §:n johdantokappale ja 5 kohta, 72 g §:n johdantokappale, 133 u §, 162 b §:n 2 momentti ja 209 c §:n 1 momentin 1 kohta,
 sellaisina kuin ne ovat, 2 a § ja 162 b §:n 2 momentti laissa 1767/1995, 63 g §:n johdantokappale ja 5 kohta laissa 935/2004, 72 g §:n johdantokappale laissa 1486/1994, 133 u § laissa 971/2002 ja 209 c §:n 1 momentin 1 kohta laissa 325/2003, seuraavasti:

*Voimassa oleva laki**Ehdotus*

2 a §
 Verovelvollinen 72 g §:ssä tarkoitetusta edelleenmyynnistä on ostaja, jos myyjä on tehnyt myyntitositteeseen 209 a §:n 4 momentissa tarkoitettut merkinnät.

2 a §
 Verovelvollinen 72 g §:ssä tarkoitetusta edelleenmyynnistä on ostaja, *jos myyjän antama lasku on 209 b §:n mukainen.*

63 g §
 Tavarán yhteisöhankinta katsotaan verotetun 63 e §:ssä tarkoitettulla tavalla tavarán kuljetuksen päättymisvaltiossa myös silloin, kun

63 g §
 Tavarán yhteisöhankinta katsotaan verotetun 63 f §:ssä tarkoitettulla tavalla tavarán kuljetuksen päättymisvaltiossa myös silloin, kun:

5) ostaja on tehnyt edelleenmyyntiä koskevaan myyntitositteeseen 209 a §:n 4 momentissa tarkoitettut tai niitä vastaavat laskumerkinnät; ja

5) *ostajan edelleenmyyntiä koskeva lasku on 209 b §:n tai vastaavien säännösten mukainen; ja*

72 g §
 Suomessa 63 d §:n mukaan tapahtuvasta tavarán yhteisöhankinnasta ei ole suoritettava veroa, jos:

72 g §
 Suomessa 63 e §:n mukaan tapahtuvasta tavarán yhteisöhankinnasta ei ole suoritettava veroa, jos:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

133 u §

Jos erityisjärjestelmää käyttävä verovelvollinen on ilmoittanut verokaudelta Suomeen tilitettävän veron liian suurena, *hän saa korjata virheen vähentämällä liikaa ilmoitetun veron kalenterivuoden seuraavilta verokausilta Suomeen tilitettävästä verosta.*

Verovelvolliselle, joka ei ole tehnyt 1 momentissa tarkoitettua korjausta, maksetaan kalenterivuoden päätyttyä liikaa maksettu Suomeen tilitettävä vero hakemuksen tai muun saadun selvityksen perusteella. Vero voidaan palauttaa kolmen vuoden kuluessa sen kalenterivuoden päättymisestä, jolta verovelvollinen on ilmoittanut liikaa veroa, tai verovelvollisen sanotun ajan kuluessa tekemän vaatimuksen perusteella myöhemmin.

Erityisjärjestelmää käyttävän verovelvollisen osalta tilikautena pidetään 187, 192, 193 ja 204 §:ää sovellettaessa sitä kalenterivuotta, johon kuuluvasta verokaudesta on kysymys.

162 b §

Yhteenvetoilmoitus tulee antaa myös silloin, kun verovelvollisen tekemä tavaran yhteisöhankinta katsotaan 63 f §:n nojalla verotetun kuljetuksen päättymisvaltiossa.

209 c §

Poiketen siitä mitä 209 b §:n 2 momentin 1—10 kohdassa säädetään, seuraavissa laskuissa tarvitsee olla vain jäljempänä 3 momentissa tarkoitettut tiedot:

1) loppusummaltaan enintään 1 000 euron suuruiset laskut;

133 u §

Jos erityisjärjestelmää käyttävä verovelvollinen on ilmoittanut verokaudelta Suomeen tilitettävän veron liian suurena, liikaa maksettu vero maksetaan hänelle hakemuksen tai muun saadun selvityksen perusteella. Vero voidaan palauttaa viimeistään kolmantena kalenterivuotena sen kalenterivuoden päättymisestä, jolta verovelvollinen on ilmoittanut liikaa veroa, tai verovelvollisen viimeistään tuolloin tekemän vaatimuksen perusteella myöhemminkin.

Erityisjärjestelmää käyttävän verovelvollisen osalta tilikautena pidetään 187, 192, 193 ja 204 §:ää sovellettaessa sitä kalenterivuotta, johon kuuluvasta verokaudesta on kysymys. *Lain 192 ja 193 §:ää sovellettaessa oikeisu ja valitus voidaan tehdä jo kalenterivuoden kuluessa.*

162 b §

Yhteenvetoilmoitus tulee antaa myös silloin, kun verovelvollisen tekemä tavaran yhteisöhankinta katsotaan 63 g §:n nojalla verotetun kuljetuksen päättymisvaltiossa.

209 c §

Poiketen siitä mitä 209 b §:n 2 momentin 1—10 kohdassa säädetään, seuraavissa laskuissa tarvitsee olla vain jäljempänä 3 momentissa tarkoitettut tiedot:

1) loppusummaltaan enintään 250 euron suuruiset laskut;

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

Lakia sovelletaan, kun myyty tavara on toimitettu tai palvelu on suoritettu taikka tavaran yhteisöhankinta on tehty lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen. Lain 133 u §:ää sovelletaan ensimmäisen kerran lain voimaantulopäivänä alkavalta vero-kaudelta suoritettavaan veroon.
